

บันทึก (ฉบับที่ ๒)

เรื่อง การยุบเลิกตำแหน่งประจำกระทรวงคมนาคม

๑. เรื่องการยุบเลิกตำแหน่งประจำกระทรวงคมนาคมนี้เป็นเรื่องเก่าซึ่งกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเคยส่งมาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความครั้งหนึ่งแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เสนอบันทึกความเห็นไปพร้อมกับหนังสือ น. ๑๓๔๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗ รวมความว่า “ประจำกระทรวง” ของกระทรวงคมนาคมไม่ใช่ตำแหน่งราชการดังนั้นการสั่งให้นายประสพ พ. สุขุม ออกจากราชการโดยวิธีที่เรียกว่ายุบเลิกตำแหน่งประจำกระทรวงนั้น จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๒. ต่อมากรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้แจ้งมาโดยหนังสือที่ ๗๐๓๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ว่า คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาทบทวนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวแล้ว ลงมติว่า

(๑) เนื่องจากเรื่องนี้มีปัญหาพัวพันไปถึงคำสั่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดที่สั่งให้นายประสพ พ. สุขุม พ้นจากตำแหน่งอธิบดีกรมทางมาอยู่ประจำกระทรวงนั้นด้วยว่า จะเป็นการสมบูรณตามกฎหมายหรือไม่

(๒) เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่าการสั่งให้นายประสพ พ. สุขุม ออกจากราชการโดยวิธีที่เรียกว่ายุบเลิกตำแหน่งประจำกระทรวงไม่เป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว และถ้าหากการพ้นจากตำแหน่งอธิบดีกรมทางของนายประสพ พ. สุขุม เป็นการสมบูรณตามกฎหมายแล้ว ปัญหาต่อไปจึงมีว่า เมื่อให้นายประสพ พ. สุขุม กลับเข้ารับราชการแล้วจะให้กลับอยู่ในฐานะอย่างไร เพราะคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาแล้วว่า “ประจำกระทรวง” นั้นมิใช่เป็นตำแหน่งราชการ จึงหารือมาเพื่อให้หมดข้อสงสัยในข้อกฎหมาย และจะได้เป็นหลักปฏิบัติต่อไป กับได้แจ้งไปด้วยว่า ในการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกาขอให้เชิญรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคมและที่ปรึกษาสำนักนายกรัฐมนตรีไปร่วมประชุมด้วย

๓. คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เชิญรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคมและที่ปรึกษาสำนักนายกรัฐมนตรีมาร่วมประชุมเพื่อให้คำชี้แจงประกอบการพิจารณาเรื่องนี้แล้ว และได้ฟังคำชี้แจงของที่ปรึกษาสำนักนายกรัฐมนตรีในส่วนที่เกี่ยวกับความเห็นของ ก.พ.แล้ว สรุปความได้ว่าไม่เห็นด้วยตามบันทึกของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่กล่าวข้างต้น โดยเห็นว่า

(๑) “ประจำกระทรวง” ของกระทรวงคมนาคมก็ถือว่าเป็นตำแหน่งราชการตำแหน่งหนึ่งเหมือนกัน โดยไม่ต้องมีกฎ ก.พ. เทียบกับตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งดังที่บัญญัติไว้

ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๕ ทั้งนี้ อาศัยการตีความหมายของคำว่า “แต่งตั้ง” ที่ใช้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนั่นเอง โดยให้เหตุผลว่า “แต่งตั้ง” เป็นคำที่ใช้คู่กับ “ตำแหน่ง” เมื่อได้กล่าวถึง “แต่งตั้ง” ก็หมายความว่าแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเสมอไป โดยเหตุนี้เมื่อมาตรา ๒๐ บัญญัติว่า “เจ้ากระทรวงหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากเจ้ากระทรวง มีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนให้ประจำกระทรวงหรือประจำกรมได้” จึงตีความได้ว่า “ประจำกระทรวง” ในมาตรา ๒๖ นี้เป็นตำแหน่งและเนื่องจากเป็นตำแหน่งซึ่งมาตรา ๒๐ บัญญัติไว้เป็นพิเศษจึงไม่จำเป็นต้องมีกฎ ก.พ. เทียบตำแหน่งไว้ เพื่อประกอบคำชี้แจงดังกล่าวแล้ว ที่ปรึกษาสำนักนายกรัฐมนตรีได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาดิจของ ก.พ.ในเรื่องที่ปรากฏตามหนังสือของเลขาธิการ ก.พ. ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยที่ ม. ๗๙๓๙/๒๔๘๔ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๔๘๔ ด้วย

(๒) พิจารณาตามมาตรา ๔๓ วรรคต้นแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนซึ่งบัญญัติว่า “เมื่อเจ้ากระทรวงเห็นสมควรให้ผู้ใดออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ จะให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือนก็ได้” ประกอบกับมาตรา ๘ วรรคต้นแห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือนซึ่งบัญญัติว่า “บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ได้แก่ ข้าราชการซึ่งออกจากราชการ เพราะเลิกตำแหน่ง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออก หรือซึ่งออกตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ” แสดงให้เห็นว่าการให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ เพราะเลิกตำแหน่งก็เป็นทางหนึ่งที่จะทำได้ โดยเหตุนี้เมื่อถือว่า “ประจำกระทรวง” ของกระทรวงคมนาคมเป็นตำแหน่งราชการดังกล่าวมาแล้ว การสั่งให้นายประสพ พ. สุขุม ออกจากราชการเพราะเลิกตำแหน่ง จึงเป็นการชอบด้วยกฎหมาย

๔. แม้ว่าตามหนังสือของเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ในข้อ ๒ จะมีได้มีความให้คณะกรรมการกฤษฎีกาต้องชี้แจงปัญหาที่คณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาเสนอความเห็นไว้แล้วก็ตาม เมื่อปรากฏตามคำชี้แจงของที่ปรึกษาสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกาก็เห็นเป็นการสมควรที่จะกล่าวในที่นี้ด้วยว่าคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นอย่างไรในคำชี้แจงนั้น แล้วจึงจะได้พิจารณาถึงปัญหาใหม่สองข้อที่คณะรัฐมนตรีลงมติให้หารือมาในลำดับถัดไป

๕. ในข้อที่ที่ปรึกษาสำนักนายกรัฐมนตรีเห็นว่า “ประจำกระทรวง” ของกระทรวงคมนาคมก็เป็นตำแหน่งราชการตำแหน่งหนึ่งโดยไม่จำเป็นต้องมีกฎ ก.พ. เทียบตำแหน่งไว้เนื่องจากอาศัยการตีความในมาตรา ๒๖ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย เพราะนอกจากเหตุผลดังกล่าวในบันทึกฉบับแรกแล้ว ก็ยังมีเหตุผลสนับสนุนอีกว่าในประการแรกในมาตรา ๒๖ นั้นเองหาได้มีคำว่า “ตำแหน่ง” ไม่ อีกประการหนึ่งถ้าถือว่า “ประจำกระทรวง” ตามมาตรา ๒๖ เป็นตำแหน่งแล้ว ในการแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษให้ดำรงตำแหน่งนั้น เจ้ากระทรวงก็ต้องรายงานไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อนำความกราบบังคมทูลให้ทรงแต่งตั้ง ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน แต่ตามมติของ ก.พ. ซึ่งได้วางเป็นระเบียบไว้และแจ้งให้กระทรวงต่าง ๆ ถือเป็นแนวทางปฏิบัตินั้นก็กลับเห็นว่า เจ้า

กระทรวงไม่ต้องรายงานไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อนำความกราบบังคมทูลให้ทรงแต่งตั้งก็ได้ ทั้งนี้ ฟังอนุมานได้จากข้อความในหนังสือเลขอาธิการ ก.พ. ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ที่ ม. ๗๙๓๙/๒๔๘๔ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๔๘๔ ซึ่งได้คัดสำเนาเสนอมาพร้อมกับบันทึกนี้ การที่ ก.พ. เห็นว่า เจ้ากระทรวงมีอำนาจที่จะแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษประจำกระทรวงได้ โดยไม่ต้องนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงแต่งตั้งนั้น ย่อมเป็นการรับรองอยู่ในตัวว่า “ประจำกระทรวง” ไม่ใช่ตำแหน่งราชการและเมื่อฟังว่า “ประจำกระทรวง” ไม่ใช่ตำแหน่งราชการแล้ว ความเห็นของที่ปรึกษาสำนักนายกรัฐมนตรีอีกข้อหนึ่งที่ว่า การสั่งให้นายประสพ พ.สุขุม ออกจากราชการเพราะเลิกตำแหน่งเป็นการชอบด้วยกฎหมายนั้น ก็เป็นอันตกไป

๖. สำหรับปัญหาใหม่สองข้อที่คณะรัฐมนตรีลงมติให้หารือมานั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

๗. ปัญหาข้อ (๑) เนื่องจากเรื่องนี้มีปัญหาพัวพันไปถึงคำสั่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดที่สั่งให้นายประสพ พ.สุขุม พ้นจากตำแหน่งอธิบดีกรมทาง มาอยู่ประจำกระทรวงนั้นด้วยว่า จะเป็นการสมบูรณ์ตามกฎหมายหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า ปัญหาที่จะต้องพิจารณาถึงอำนาจผู้บัญชาการทหารสูงสุดตามที่ได้กำหนดไว้ในประกาศพระบรมราชโองการลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๔ ความในประกาศพระบรมราชโองการฉบับนี้มีว่า

‘ให้จอมพล หลวง พิบูลสงคราม (แปลก ขีตตะสังคะ) นายกรัฐมนตรี ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดตามประกาศลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๔ มีอำนาจสิทธิขาดบังคับบัญชาแม่ทัพบก แม่ทัพเรือ แม่ทัพอากาศ และแต่งตั้งข้าราชการได้ตามที่เห็นสมควร’

ฟังเห็นได้ว่า อำนาจผู้บัญชาการทหารสูงสุดในส่วนที่เกี่ยวกับปัญหานี้จะมีได้ก็แต่เฉพาะในการแต่งตั้งข้าราชการเท่านั้น และอำนาจที่ว่านี้แม้จะได้กล่าวไว้อย่างกว้างก็ดี ก็จะต้องเป็นที่เข้าใจว่าผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้รับมอบหมายให้ใช้เพียงภายในขอบเขตของบทกฎหมายเท่านั้น หากอาจที่จะใช้ไปในทางที่เป็นการฝ่าฝืนบทกฎหมายได้ไม่ เพราะแม้แต่พระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นผู้มอบอำนาจเองก็ยังไม่มียอำนาจที่จะกระทำการนอกเหนือกฎหมายไปได้ เพราะฉะนั้น เมื่อผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้มีคำสั่งเกี่ยวกับการแต่งตั้งข้าราชการไปประการใด ก็จะต้องมีการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นอีกชั้นหนึ่ง คำสั่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดที่ว่านั้นจึงจะสมบูรณ์ กล่าวถึงกรณีนายประสพ พ.สุขุม เมื่อผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้ออกคำสั่ง ท.สนาม ที่ ๕๓/๘๗ ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๔๘๗ให้นายประสพ พ.สุขุม ไปประจำกระทรวงคมนาคมตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งเป็นต้นไป และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมได้ออกคำสั่งทั่วไป ที่ ๗/๒๔๘๗ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๔๘๗ แต่งตั้งให้นายประสพ พ.สุขุม ประจำกระทรวงตั้งแต่วันที่ ๙ เมษายน ๒๔๘๗ เป็นต้นไป โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนพุทธศักราช ๒๔๘๕ อีกชั้นหนึ่งแล้ว คำสั่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดที่กล่าวนั้นก็เป็นอันสมบูรณ์ ตามกฎหมายและอาศัยเหตุผลดังกล่าวแล้ว ความสมบูรณ์ที่ว่านี้จึงจำกัดเพียงการให้นายประสพ พ.สุขุมมาประจำกระทรวงเท่านั้น กล่าวคือนายประสพ พ.สุขุม

ยังคงมีตำแหน่งราชการเป็นอธิบดีกรมทาง และมีอัตราเงินเดือนประจำตัวอยู่ หากมีผลเป็นการสมบูรณ์ถึงกับว่านายประสพ พ. สุขุม ได้พ้นไปจากตำแหน่งอธิบดีกรมทางแล้วไม่ เพราะยังไม่ได้มีการจัดให้เป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายให้มีผลถึงเช่นนั้น ทั้งนี้การปฏิบัติของกระทรวงคมนาคมในขั้นต่อมาก็ได้เป็นไปตามนัยที่ว่านี้โดยถูกต้อง กล่าวคือได้จ่ายเงินเดือนให้นายประสพ พ.สุขุม ตลอดมาจากอัตราเงินเดือนของอธิบดีกรมทางจนถึงวันที่ได้มีคำสั่งให้ยุบตำแหน่งประจำกระทรวงอันเป็นปัญหาที่ต้องพิจารณาในเรื่องนี้

๘. ปัญหาข้อ (๒) ว่า เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่าการสั่งให้นายประสพ พ.สุขุม ออกจากราชการโดยวิธีที่เรียกว่ายุบเลิกตำแหน่งประจำกระทรวงไม่เป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว และถ้าหากการพ้นจากตำแหน่งอธิบดีกรมทางของนายประสพ พ.สุขุม เป็นการสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว ปัญหาต่อไปมีว่า เมื่อได้นายประสพ พ.สุขุม กลับเข้ารับราชการแล้วจะให้กลับอยู่ในฐานะอย่างไร เพราะคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาแล้วว่า “ประจำกระทรวง” นั้นมิใช่เป็นตำแหน่งราชการ

ปัญหานี้สืบเนื่องมาจากปัญหาข้อ (๑) ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า คำสั่งของผู้บัญชาการทหารสูงสุดและคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมที่สั่งให้นายประสพ พ. สุขุม มาประจำกระทรวงไม่มีผลให้นายประสพ พ.สุขุม พ้นจากตำแหน่งอธิบดีกรมทางเมื่อเช่นนี้ ปัญหาที่ว่า เมื่อจะต้องให้นายประสพ พ.สุขุม กลับเข้ารับราชการแล้ว จะได้กลับอยู่ในฐานะอย่างไร ก็ไม่จำเป็นต้องพิจารณา

(ลงชื่อ) เดือน บุญนาค

(นายเดือน บุญนาค)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๔๗

(คำแปล)

บันทึก

ความเห็นของที่ปรึกษาในการร่างกฎหมาย

ที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายเห็นพ้องด้วยกับความเห็นและเหตุผลที่กรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๑ ได้ยกขึ้นกล่าวในบันทึกเรื่องนี้ เพราะเมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนได้บัญญัติข้อความไว้ดังที่เป็นอยู่ในเวลานี้แล้ว ก็ดูไม่มีทางที่จะตีความเป็นอย่างอื่นได้

กรณีนายประสพ พ.สุขุม เป็นกรณียุ่งยากที่ก่อให้เกิดการถกเถียงขึ้นในการบริหารมูลเหตุของกรณีนี้เนื่องมาจากมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๕ บัญญัติข้อความไว้ไม่ชัด ทั้งไม่เป็นที่ประจักษ์ว่าฐานะที่บัญญัติขึ้นไว้ตามมาตรา ๒๖ นั้น มีค่าในระบบราชการพลเรือนที่แท้จริงอย่างไร อันที่จริงดูเหมือนจะมีบุคคลเป็นจำนวนมากที่ไม่เข้าใจความหมายของคำว่า “ประจำกระทรวง” อย่างแจ่มแจ้งดังจะเห็นได้จากการที่ได้ตีความกันไปหลายนัย และในการแปลเป็นภาษาต่างประเทศนั้นเล่าก็ได้แปลคำนี้กันไปต่าง ๆ โดยเทียบเคียงกับกฎหมายต่างประเทศ

ที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายขอเสนอว่า ถ้านำเอาสภาพของข้าราชการพลเรือนในต่างประเทศมาแสดงเทียบเคียงให้ไว้ในที่นี้ด้วยแล้ว ก็น่าจะเป็นประโยชน์ในอันที่จะช่วยให้หยั่งรู้ถึงฐานะที่บัญญัติขึ้นไว้ตามมาตรา ๒๖ นั้นได้ ในราชการต่างประเทศมีฐานะอย่างหนึ่ง(ไม่ใช่ตำแหน่ง) ซึ่งน่าจะตรงกับความมุ่งหมายของรัฐบาลสำหรับกรณีนายประสพ พ.สุขุม ฐานะที่ว่านี้เป็นที่รู้จักกันทั่วไป คือที่เรียกว่า “miso en sidponibilite” (น่าจะตรงกับ to be kept standing ในกฎหมายอังกฤษ) ข้าราชการที่อยู่ในฐานะ “en disponibilite” นั้น คงเป็นข้าราชการอยู่ในกระทรวงที่ตนสังกัด และเจ้ากระทรวงจะจำหน่ายไปแห่งใดและเมื่อใดก็ได้ การยุบหรือลดอัตราเงินเดือนก็เปลี่ยนแปลงไปตามพฤติการณ์แต่ข้าราชการผู้นั้นหาได้มีตำแหน่งประจำไม่ การที่ทำให้ข้าราชการผู้ใดอยู่ในฐานะ “en disponibilite” ก็เนื่องด้วยไม่ประสงค์จะให้ข้าราชการผู้นั้นอาจจะต้องออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญก็ได้

การตีความที่ได้กระทำกันมาแล้วแสดงให้เห็นว่ามาตรา ๒๖ มุ่งหมายที่จะบัญญัติฐานะ “en disponibilite” ขึ้น ทั้งนี้เป็นข้อที่น่าสนใจอย่างยิ่ง แต่ก็น่าเสียดายที่ในเวลาเดียวกันการตีความนัยเดียวกันนั้นเองอ้างว่าฐานะที่มาตรา ๒๖ บัญญัติขึ้นไว้เป็นตำแหน่ง สองอย่างนี้ขัดกันทีเดียว เพราะฐานะ “en sidponibilite” หมายความว่าข้าราชการไม่ได้รับตำแหน่งอะไรเลยดังได้กล่าวแล้วข้างต้น

การตีความของกรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๑ ที่ว่ามาตรา ๒๖ มิได้บัญญัติตำแหน่งอะไรขึ้นไว้นั้น เป็นการตีความทางเดียวที่จะเปิดช่องให้พิจารณาว่ามาตรา ๒๖ ได้บัญญัติฐานะ “en sidponibilite” ที่มีอยู่ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนของต่างประเทศขึ้นไว้หรือไม่ แต่เมื่อได้พิจารณากันไปแล้ว ผลปรากฏว่า ฐานะระเบียบข้าราชการพลเรือน เพราะตามพระราชบัญญัติที่กล่าวนี้ ข้าราชการจะต้องมีตำแหน่งและอัตราเงินเดือน ดังได้กล่าวไว้ในบันทึกของกรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๑ แล้ว

นอกจากนี้ในการนำกฎหมายต่างประเทศมาเทียบเคียงยังแสดงให้เห็นอีกว่า กฎหมายต่างประเทศมิได้ใช้ข้อความว่า แต่งตั้ง (appoint) ข้าราชการให้ดำรงฐานะ “en sidponibilite” ซึ่งจะไม่มีความหมายอย่างใด เพราะการแต่งตั้งนั้น พึงแต่งตั้งให้ดำรงได้แต่ เฉพาะตำแหน่งเท่านั้น กฎหมายต่างประเทศใช้ข้อความว่า ให้ข้าราชการอยู่ (place) ในฐานะ “en sidponibilite” ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ถูกต้อง

โดยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่า มาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนไม่ได้กล่าวถึงฐานะ “en sidponibilite” อันจะเป็นช่องทางให้ออกคำสั่งให้นายประสพ พ. สุขุม ออกจากราชการได้ ในกาลต่อไป ถ้ารัฐบาลมีความประสงค์ที่จะให้มันโยบายบทบัญญัติเกี่ยวกับฐานะของข้าราชการเช่นนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มากและมักจะใช้กันในต่างประเทศแล้ว ก็เป็นการสมควรที่จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

๒๗ พฤศจิกายน ๒๔๘๗